

Gregory Corso

BOTTICELLI „TAVASZ”-A

Jele sincs a tavasznak!

Firenzei örök

jeges harangtornyokban

egy jelre várnak —

Lorenzo álma hogy kékmadarakat ébreszt

Ariosto szopja az ujját.

Michelangelo ágyában felül

... felébreszti a változás hiánya.

Bársony csuklyáját hátralöki Dante,

mély és bús a szeme.

Dán dogja sír.

Jele sincs a tavasznak!

Rémes szobáját rója Leonardo

... holt-kemény hóba pimaszul kipillant.

Raffaello meleg fürdőbe lép

... hosszú selyemhaja száraz

mert nem süti nap.

Aretino a milánói tavaszra emlékszik; anyja

édes milánói dombokon alszik éppen.

Jele sincs a tavasznak! Nincs jele!

De műterme ajtaját Botticelli kinyitja.

PARK

Ebben a parkban

a gyerekek olaszul beszélnek

s a meztelen szobrokat

észre sem veszik

mint azok a gyerekek

kik egy másik parkban franciául beszéltek

s vicceket faragtak Herculesre.

De mit lát minden parkban minden gyerek

— guruló golyókat, naplopókat.

A park örült!

Öreg ember uzsonnázik órákon át!

Öt apáca: kém!

Fát rajzolok
hátulról gyerekek lesik
és zokon sem veszik
a démont kit a lomb közé dugok.

Belép az első részeg
övé a legnaposabb hely.

Egy hét múlva
Másik hét és tavasz.
Nem hinném hogy több levél segít e fákon.
De nem bánnák ha több volna a napfény.
A padokat alkalmasint befestik.

A park nyugodt!
Hol vannak az apácák?
Az öreg ember még mindig uzsonnázik.
Istenem! Az anyák otthagyták kocsijaikat.
De jártam örültebb parkokban is.

A Central Park örült volt; a Prospect Park még örültebb.
Ó, Washington-téri Park: bajszos sakkozók
Férfi teknősbékához ragasztószalagozott babával
Pórázon pudlik afgán agár dán dog vécére tartó sziámi

A mindenséget negédes taglejtéssel kifejező kábitószeresek macskák
sétánya

Költők festők piások zsebesek csövesek feketék
körben ülnek
s a bugyitlan lányokra föltekintenek.

Ő már nem uzsonnázik.
Én már nem rajzolom a fát.
De mikor szállingóznak vissza az anyák?

Bronx Park, állatok kertje!
A pingvinek: a császár és király-pingvin
az örvös nyaku Humboldt-pingvinek
és a komodói gyík!

Úgy vélem, Párizsban töltöm a tavaszt megint.
A temetők mint a parkok. Még jobbak is.
Persze a párizsi temető (a nagy)
nem olyan kellemes mint a charlestoni,
nem olyan nyugodt és nincs annyi fája.
De a temetőben legalább nem bukkansz
örök uzsonnájukat majszoló öregekre
babakocsijukat otthagyo anyákra.

Az Isten parkjában nincsenek gyerekek.

SZAJNÁBÓL KIHALÁSZOTT HOLTTEST

Sodródik a Szajján tova
Az FLN utolsó áldozata
Puha arab, zöldes színben
„Sok időt töltött a vízben”
Most húzzák ki, a hajóornál
Kötéllel a derekán ugrál
Mint nedves spongya szökdel fröcsköl
Bár holt úgy érzed mindjárt rádtör

Allenre s Peterre néztem — nem is annyira
A siralmas áldozat volt döbbenetük oka
Hanem egy üvegtetős nagy turista-csónak
Mely megállt hogy megmutassa őt az utasoknak
Kiket imént még az Eiffel s Notre Dame üditett
— Pár percnyi békés fotó-szünet

AZ UTOLSÓ GENGSZTER

Az ablaknál várva
Chicago halott szeszcsempészeibe burkolt lábbal
az utolsó gengszter én vagyok, biztonságban végre,
golyóbiztos ablaknál várva.

Lenézek az utcára, ismerem
a két bérgyilkost — St. Louisiak.
Öregedésük tanuja voltam
... ahogy berozdáltak csúzos kezükben a puskák.

25 ÉVES VAGYOK

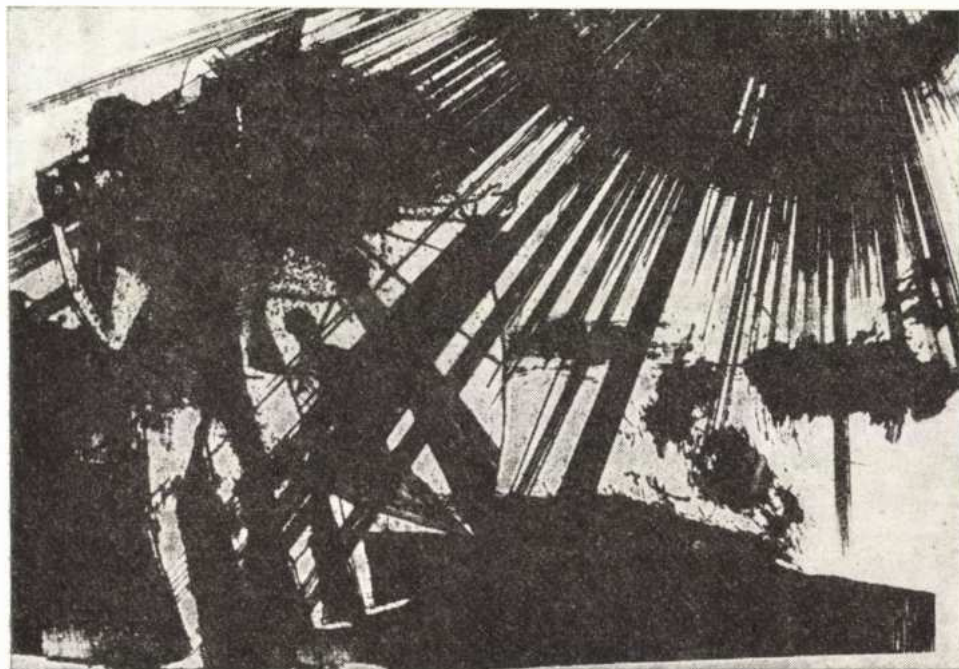
Rajongva bomolva Shelley-ért
Rimbaud-ért Chattertonért
ifjuságom nyamvadt hadovája
fültől fülig hatolt:
GYÜLÖLÖM A VÉN POÉTÁKAT!
Különösképpen a visszatáncolókat

kik más poétákkal értekeznek
kik szétsusogják ifjúságukat
mondván: — mi mindent csináltam akkor
nem most hanem akkor
csakis akkor —

Hogy csitítgatná szavam az aggkor
rokkantjait: — Barátotok vagyok
de azzá lesztek általam ismét
akik voltatok egykor —

Majd éjjel otthonuk meghitt melegében
mentetetődző nyelvüket kitepném
s ellopnam verseiket.

EÖRSI ISTVÁN fordításai

Kondor Béla: Sugárzás. Blake illusztráció